

Dan Bănăţeanu

Secţiune 1.01 Căluţul de lângă mestecănul roz

Astăzi sunt foarte obosit. Ce-o fi cu mine? Niciodată nu mi s-a mai întâmplat una ca asta. Da, sunt foarte obosit. Mi-a trebuit peste o jumătate de oră ca să nimeresc stradă pe care stau. Şi nu locuiesc aici de ieri, de azi.

În fine, am ajuns. Mă simt mai bine, deşi am o ciudată senzaţie că aş fi un străin în casa mea.

Într-adevăr, sunt foarte obosit.

Unde naiba este comutatorul? Era aici, deasupra măsuţei pe care îmi ţin ţigările. În sfârşit, îl găsesc. Dar pe celălalt zid, deasupra veiozei, lângă tabloul cu cai. Ce ciudat, tabloul ăsta era în camera mea. Of, Doamne, ce obosit sunt dacă nici nu-mi aduc aminte unde se afla tabloul cu cai! Şi ştiţi, ţin foarte mult la el, este foarte drăguţ. Mai ales căluţul ăsta mic din partea dreaptă, uite acolo, lângă mestecănul acela roz. Şi ce dacă-i roz? Mie îmi place.

Cât sunt de obosit!

Mă duc să-mi iau o bere. Am totdeauna cel puţin o bere în frigider. Îmi place foarte mult berea.

Nu se poate! Nu-am bere! Nu se poate! Sunt sigur că am cumpărat azi-dimineaţă. Mă mulţumesc în cele din urmă cu un ceai. Nici suc nu am găsit.

Ce obosit sunt!

Mă duc în cameră. Poate un pic de muzică îmi va face bine. Mă linişteşte întotdeauna. Şi când mă uit la căluţul acela de lângă mestecănul roz mă simt mai bine. E simpatic, şi el şi mestecănul roz. Îmi voi pune caseta aceea pe care am primit-o de ziua mea. Îmi place foarte mult. Sunt foarte obosit. Ce-o fi cu mine azi? N-am fost niciodată aşa.

Dar unde am pus caseta? Aici trebuia să fie. Nu, nu e! Dar în raft? Nici aici. A! ştiu, trebuie să fie în dormitor. O mai ascult câteodată şi acolo, înainte de a adormi. Nu, nu e nici în dormitor. S-o fi împrumutat cuiva? Nu, eu nu împrumut niciodată casete. Niciodată! Să mă uit pe listă. Poate aşa îmi aduc aminte unde am pus-o. Mi se mai întâmpla. Nu se poate! Nu o am trecută pe listă! Dar o aveam, e caseta pe care am primit-o de ziua mea!

Of, cât de obosit sunt! Forate obosit!

Îmi aprind o ţigară. Parcă mă mai liniştesc. Voi ieşi pe balcon,

aerul rece și peisajul îmi vor prinde bine. Am un peisaj minunat. Văd de aici aproape tot orașul. E foarte frumos. Zăresc și turnul acela înalt. E punctul meu de reper; foarte liniștitor. Îți dă încredere imediat, un punct ușor reperabil, înalt, singur în mijlocul atâtor blocuri. Te poți situa repede, te poți repera imediat în imensitatea orașului. Un cilindru vertical, paralel cu atâtea blocuri masive, imobile. Și totuși le domina. Uite, de aia îmi place mie acest turn. De mic mă tot uitam la el și aveam aceeași senzație.

Nu se poate să fiu așa de obosit! Nu pot să-l găesc! Trebuia să fie acolo, în față, puțin la dreapta. Cerul nu este întunecat, nu e niciun nor pe cer, luna luminează perfect, așa cum suntem obișnuiți vara.

E frumoasă vară pe aici!

Dar turnul nu este la locul său. A, uite-l! E chiar în partea cealaltă, în stânga. Este înconjurat de o mulțime de copaci. E în mijlocul unui parc...!

Intru repede în cameră. Nu poate fi adevărat! Dacă nici turnul meu... De fapt, ce se întâmplă cu mine? Parcă n-aș fi în casa mea. Dar nu, uite, căluțul este la locul lui, lângă mestecănușul roz. Deși știam că tabloul este la mine în cameră...

Mai bine să fac un duș. Sunt sigur că un duș mi-ar prinde bine. Asta e, am găsit un motiv ca să alung starea aceasta de oboseală. Doar oboseala?

Un duș este mai bun ca orice pe lumea asta. Pe cuvântul meu, acesta este adevărul, așa cum pe mine mă cheamă...

Dar pe mine nu mă...

Acum înțeleg. În sfârșit, mi-am adus aminte!

Astăzi am rămas la serviciu. Am o ședință. Și atunci... atunci cine e el?

Of, cât sunt de obosit!...